

Folketinget. Her oplever man netop en befolkningsmæssig fremgang i øjeblikket, og den udspringer faktisk i nogen grad af, at folk indretter sig på en sådan måde, at de bor på øen med alle de værdier, der knytter sig til det, og samtidig opretholder en arbejdsplads i f.eks. Københavnsområdet. Det er sådan set netop det, transportfradraget skal understøtte.

Så blev der spurgt, hvorfor det lige præcis er 50 kommuner. Jeg ville sådan set være blevet skuffet, hvis det spørgsmål ikke var kommet, for sådan et spørgsmål må nødvendigvis komme, når man viser mod til at afgrænse, og det er jo det, regeringen gør. I stedet for tom retorik, som man har set tidligere regeringer komme med, har denne regering modet til at sige: Der er nogle særlige områder, der har det særlig svært, og vi vil gerne gøre en særlig indsats for dem. Men vi forfalder ikke til den form for millimeterfærdighed, der består i, at man kun kan gøre en særlig indsats for nogle, hvis man gør en tilsvarende særlig indsats for andre, hvilket jo har den logiske konsekvens, at man ikke har gjort noget særligt for nogen.

Sporskiftet i denne redegørelse og i økonomi- og erhvervsministerens vækststrategi er, at der meget konkret peges på, jeg tror i alt 40 kommuner, som er lokaliseret i områder, der har det ganske vanskeligt set i et erhvervsudviklingsmæssigt perspektiv, og derudover har vi udpeget de kommuner, som har et beskatningsgrundlag, der er lavere end 80 pct. af landsgennemsnittet. En del af kommunerne opfylder i virkeligheden begge kriterier, så det er altså et forsøg på at sige meget målrettet: Her er der nogle kommuner i nogle områder af Danmark, som har det særlig svært. Her vil vi gerne give en håndsækning og gøre det yderligere attraktivt at slå sig ned.

Kl. 15.40

Så blev der spurgt – jeg tror, bl.a. hr. Kim Sejr var inde på det – hvorfor det skal være 5 år, hvis der ikke er noget belæg for, at det virker. Til det må jeg sige, at når vi har ønsket at introducere strategien i dette 5-årige forløb, er det naturligvis, fordi borgerne i dette samfund til en vis grad skal kunne forholde sig til, hvad vi vedtager af lovgivningsmæssige initiativer her i Folketinget. Hvis de i et vist omfang rent faktisk skal kunne påvirke folks flyttemønstre, må det altså også være sådan, at hvis man f.eks. sælger sin bopæl i hovedstadsområdet og flytter til Lolland-Falster eller Nordjylland, eller hvor det nu måtte være, skal man selvfølgelig have en vis til-

lid til, at de vilkår, hvorpå man flytter, også eksisterer dagen efter, at flyttevognen har leveret flyttelæsset og er kørt tilbage til den store by.

Det er derfor, vi har sagt, at 5 år er en rimelig periode at gennemføre strategien i, både ud fra hensynet til det enkelte menneske, som eventuelt agerer på baggrund af regelsættet, og i øvrigt også af hensynet til at samle op på de erfaringer, der kan gøres.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt og trist at kunne konstatere, at de partier, der ellers tager den store retorik i munden, bl.a. Socialdemokratiet, helt konkret vender ryggen til, at der er en række mennesker i dette samfund, som nu vil opleve at få bedre økonomiske vilkår i deres dagligdag. Det er altså konkrete mennesker, der bor i Skagen og pendler til Aalborg, det er konkrete mennesker, der i et stigende antal bor på Lolland-Falster og pendler til Københavnsområdet, men stod det til Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre – jeg er lidt usikker på Kristeligt Folkeparti – skulle disse mennesker altså ikke have den forbedring, som regeringen lægger op til. Det er i hvert fald den kontante konklusion, der står tilbage efter debatten i dag: Regeringen vil gøre noget, der helt konkret bedrer nogle menneskers vilkår, men det vil oppositionen ikke.

Så bliver der spurgt, hvem der skal betale. Fradraget introduceres og rulles altså ud på fuldstændig samme måde som alle mulige andre ligningsmæssige fradrag, og det betyder jo, at da det er målrettet mod de kommuner, der har det særlig svært, vil effekten af det neutraliseres via udligningssystemet. Der er ikke tale om, at de 50 konkrete kommuner selv kommer til at betale det. Der er tale om, at skatteborgerne i de 50 kommuner får det forhøjede fradrag i det omfang, de opfylder lovens bestemmelser for at få det. De har naturligvis en mindre skattepligtig indkomst og betaler dermed som udgangspunkt også mindre i kommuneskat og statsskat. Det er klart nok. Men effekten af det udlignes jo, og da det i særlig grad er de steder, hvor man har et svagt beskatningsgrundlag, denne mulighed introduceres, er der altså tale om kommuner, der netto er bidragsmodtagere i udligningssystemerne.

Man kan sådan set sige, at det er hele Danmark, der på denne måde udviser solidaritet med yderkantsområderne, og sådan må det jo være. Men man skal altså være lidt logisk i sin argumentation, og det virker lidt forstemmende på mig, når man kan holde varme indlæg om, at